

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2014. évi június hó 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V é g z é s t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **I.r. vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2014. április 9. napján kelt B.327/2013/21. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a bűncselekmény megnevezése emberölés bűntettének kísérlete (Btk. 160. § (1) bekezdés (2) bekezdés d.) és j.) pont).

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2014. április 9. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 8.000 (nyolcezer) Ft bűnügyi költség megfizetésére a vádlottat kötelezi.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék 2014. április 9. napján kelt B.327/2013/21. számú ítéletében **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki különös kegyetlenséggel, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés bűntettének kísérletében (2012. évi C. törvény 160.§ (1), (2) bekezdés d./ és j./ pont, 10.§ (1) bekezdés).

Ezért 12 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés büntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, és megállapította a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

Rendelkezett a bűnjelekről, illetve a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést, míg az ügyész tudomásul vette a döntést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.82/2014/4/I. számú átiratában a vádlott és védője által enyhítésért bejelentett fellebbezést alaptalannak találta.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva a bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapította meg, amely az iratok tartalma alapján annyiban egészítendő ki, hogy a sértett sérülései közül a testüregek megnyílásával járó

sérülések közvetetten életveszélyes sérülések voltak; a támadott testtájék (mellkas, has) és az erőbehatás figyelembe vételével a bántalmazás módja alkalmas volt az elszenvedettnél súlyosabb, közvetlen életveszélyt vagy halált okozó sérülés okozására; az idejekorán érkezett szaksegítség nélkül nem zárható ki, hogy akár a sérülések szövődményei (vérzés, fertőzés) miatt halálos következménnyel jártak volna az okozott sérülések.

Álláspontja szerint a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, és a törvényszék indokolási kötelezettségének kimerítő alaposággal tett eleget.

A Btk. időbeli hatályának alkalmazása helyes, a cselekmény minősítése a büntető anyagi jog szabályainak megfelelő, azonban a határozat rendelkező részében nem a kibocsátás éve és sorszáma alapján kell megjelölni az alkalmazott 2012. évi C. törvényt, hanem a Btk. megnevezés a helyes.

Rámutatott az ügyészség, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés arányos, ezért az enyhítést célzó fellebbezések nem teljesíthetők.

A vádlott terhére további súlyosító körülmény a cselekmények kétszeres minősülése, míg javára enyhítő körülmény a sértett abban megnyilvánuló megbocsátása, hogy már nem haragszik a vádlottra.

Megjegyezte, hogy a közügyektől eltiltás az új Btk. szerint is mellékbüntetés.

Mivel az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, ezért összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a 2012. évi C. törvény helyett a Btk. megnevezést alkalmazza, a közügyektől eltiltást pedig mellékbüntetésként tekintse kiszabottnak (Btk. 33. § (2) bekezdés) az ítéletábra.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az enyhítésre irányuló fellebbezését változatlan formában fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket számba vette, viszont nem kellő súllyal értékelte azokat. Így a vádlott személyiségzavarát, illetve az igazságügyi pszichiáter és orvos-szakértői véleménynek azt a részét, miszerint **I.r. vádlottat** a személyiség jegyeit illetően labilis érzelmek, ingerlékenység, robbanékonyság, agresszivitásra való hajlam jellemzi. Büntetlen előéletű, őszinte tényfeltáró vallomást tett, amely megbánással párosult, amit nem ront le, hogy a sértetti nyilatkozattal egybeesik, továbbá az a tény, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt. Mindezek véleménye szerint a büntetés enyhítését indokolják, és enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlan formában fenntartotta.

Az eljárási szabályokkal kapcsolatosan előadta, hogy az elsőfokú bíróság eljárása törvényes volt, a vád minősített emberölésre módosítása után azonban az ügy kiemelt jelentőségűvé vált. Ezt követően még került sor tanúkihallgatásra, ahol a kérdéses sorrend eltérése nem érvényesült.

A bizonyítás felvételének és kiegészítésének meglehetősen szokatlan módjaként mutatott rá, hogy a sértett igazságügyi orvos-szakértői vizsgálatára a szakvélemény kiegészítése érdekében a tárgyalás alatt a mozgássérültek rendelkezésére álló mosdóban történt.

A tanács elnökének azon gyakorlatát viszont helyeselte az ügyészség, hogy a jegyzőkönyvben rögzítette a vádlott, a sértett magatartását (mosolygás, sírás), mint a tárgyalás alatti körülményeket, reakciókat.

A nyomozás során tanúként ki nem hallgatott 15 éves hozzátartozó rendőri jelentésbe foglalt meghallgatása nem bizonyíték és még az ítélet indokolásában sem említhető meg annak tartalma.

Álláspontja szerint az ítéleti tényállás megalapozott, amely csupán az életveszélyt illetően az indítványban írtak szerint szorul kiegészítésre.

A bűnösség illetve a bizonyítékok értékelése kapcsán rámutatott arra, hogy az, hogy a vádlott szándékának megállapítása, a vádlott nyomozás során tett és a tárgyaláson megismételt feltáró, a bűnösség teljes elismerésére is kiterjedő beismerő vallomása alapul.

Hangsúlyozta hogy a tényállás megállapításához hozzájárult a sértett vallomása is, különösen az alvó-ébredő állapotára vonatkozóan, és az egyéb bizonyítékok is, mint a helyszíni szemle adatai, valamint az igazságügyi szakértői vélemények megállapításai.

Nem kétséges és megállapítást is nyert, hogy a vádlott egyenes szándékkal cselekedett.

Kifejtette, hogy a törvényszék a bizonyítékokat helytállóan értékelte, mérlegelése okszerű, az indokolás teljes és meggyőző.

A Btk. 2. §-ának értelmezését továbbra is megalapozottnak tartotta miután az emberölés minősített esetének különös részi büntetési tétele az elkövetéskori és elbíráláskori büntetőtörvény szerint ugyanaz, a feltételes szabadságra bocsátás rendelkezései azonban az új Btk-ban - 2012. évi C. törvény - kedvezőbbek, mint 1978. évi IV. törvényben.

A minősítés és a jogi indokolás tekintetében kifejtette, hogy az ölési szándékkal véghezvitt magatartás az emberi életet oly módon veszélyeztette, hogy az a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét adta.

A különös kegyetlenség megállapítását a tárgyi tényezők körében az eszköz, annak sokszoros használata, az elkövetés körülményei és módja, az, hogy a cselekmény befejezése csak a sértett védekezése miatt maradt el, de a vádlott még megbilincselve is bántalmazta a helyszíni ellátása során hordágyon fekvő sértettet, a sérülések helye és jellege, az elkövető kijelentései, az alanyi tényezők körében pedig a feltárt körülmények a vádlott elkövetéskori emberölési egyenes szándéka támasztják alá.

Az emberölés a mell- és hasüregre irányzott szúrásoknak az átlagost lényegesen meghaladó száma folytán - a vádlott kitartó szándékából következően is - embertelen, lelketlen, brutális volt, abban teljes mértékben megnyilvánult a vádlott emberi mivoltából kivetkőzése és a sértettben a testi és lelki gyötrelenség, megrázkódtatás keletkezése.

A védekezésre képtelenség tekintetében kifejtette, hogy kétségtelen, hogy a Btk. különbséget tesz - egyes bűncselekmények kapcsán - a védekezésre képtelen állapot és az akaratnyilvánításra képtelen állapot között.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pontja szerint védekezésre képtelennek kell tekinteni azt is, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva, ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére. A Btk. miniszteri indokolása szerint a védekezésre képtelen állapotot a Btk. különös része speciális védelemben részesíti (több bűncselekmény vonatkozásában is alap- vagy minősített eset a védekezésre képtelen állapotban lévő személy sérelmére történő

elkövetés). Ilyen állapot számtalan okból kialakulhat, ezért a törvény továbbra is a bírói gyakorlatra bízta ennek megítélését, ugyanakkor kiegészítő szabályként kimondja, hogy azt, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére, védekezésre képtelennek kell tekinteni.

A bíró gyakorlat szerint akaratnyilvánításra képtelen az a személy, akinek a beszámítási képessége a cselekmény elkövetésekor (elszenvedésekor) hiányzik. Ez az állapot lehet állandó vagy átmeneti jellegű, ilyen a teljes részegségi, a bódító szerek által kiváltott, illetve az ájulás mellett az alvó állapot is. Kifejtette továbbá, hogy a védekezési képesség fizikai cselekvés lehetőségét jelenti, az akaratnyilvánítási képesség pedig azt, hogy megvan a helyes akaratképzés lehetősége. Amennyiben az akaratnyilvánítási képesség hiányzik, az illető személy nem tudja saját akaratát megformálni, ami a védekezési képesség hiányát is jelenti. A védekezési képesség hiánya viszont nem feltétlen jelenti az akaratnyilvánítási képesség hiányát, csak akkor, ha a kikapcsolt akaratnyilvánítás képesség következmény, ilyen lehet az alvás, a bódultság állapota. A fenti jogalkotói értelmező rendelkezés pedig a védekezésre képtelenség alá vonja az akaratnyilvánításra képtelenséget is.

A vádlott arra hivatkozott, hogy a sértett azért nem volt védekezésre képtelen állapotban, mert konstataulta, hogy felesége, a vádlott jön-megy a lakásban, hallotta illetve érzékelte, hogy a vádlott felkelt, kiment a szobából, majd oda visszatért, de az ügyben az ítéleti tényállás szerint a sértett nem mély álomban volt, hanem tulajdonképpen félálomban, bólogatott.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint akár a mély álomban, akár a félálomban volt, a sértett védekezését, annak megkezdését kizárja, illetve késlelteti, ezért e minősítő körülmény is megállapítható.

Álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében a bűnösségi körülmények kis mértékben szorúlnak kiegészítésre az indítványban írtak szerint, a kiszabott büntetés enyhítésére pedig nincs lehetőség.

Az egyéb rendelkezések kapcsán megjegyezte, hogy a feltételes szabadságra bocsátásra, az előzetes fogvatartás beszámítására, a bűnjelekre és a bűnügyi költség megfizetésére vonatkozó rendelkezések törvényesek.

I.r. vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz, és az utolsó szó jogán megbánásának, sajnálatának adott hangot.

Az ítélet tábla a fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülvizsgálta a Be. 348. § (1) bekezdése szerint.

Megállapította, hogy a vádlott és a védő fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le az eljárást azt követően is, miután az ügy kiemelt jelentőségű vált. A másodfokú bíróság olyan eljárási hibát nem észlelt, amely megakadályozta volna az érdemi felülvizsgálatot és az elsőfokú bíróság döntésének hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

A fellebbviteli főügyészség felvetése miszerint a sértett orvos-szakértői vizsgálatára a tárgyalási szakban szokatlan módon és helyen került sor, nem tekinthető eljárási szabálysértésnek. Az elsőfokú bíróság gazdasági szempontok miatt döntött úgy, hogy a szakértő egy elkülönített helyiségben vizsgálja meg a sértettet, a vizsgálat eredményét pedig értékelte a tárgyaláson.

A Győri Törvényszék a bizonyítási eljárás során kihallgatta **I.r.** vádlottat, aki a büntetőjogi felelősségét elismerte. Részletes vallomást tett a sértettel való házasságáról, kapcsolatuk megromlásáról, illetve a közvetlen előzményeket illetően is.

Értékelte a bíróság sértett vallomását, aki szintén részletesen beszámolt a történetekről, illetőleg a kapcsolatuk megromlásához vezető körülményekről. A feleségéhez képest a lényegét illetően hasonlóan adta elő a 2013. május 23-24-i eseményeket, azt, hogy milyen körülmények között szenvedte el a sérüléseit.

Megvizsgálta a törvényszék a rendőri jelentések, helyszíni szemle jegyzőkönyv tartalmát, a becsatolt fényképfelvételeket.

Az okirati bizonyítékok között az ambuláns lap, az igazságügyi orvos, illetve pszichiáter szakértői alap- és kiegészítő véleményeket értékelte, a szakértőket a tárgyalásra megidézte. Kihallgatta dr. Várady Judit és dr. Tóth Zsuzsanna, illetve, dr. Preklet Imre szakértőket. Az elsőfokú bíróság részletesen feltárta a konyhakéssel okozott egyes szúrt-metszett, részben vágott sérülések helyét, jellegét, mértékét. Ugyancsak figyelemmel volt az Igazságügyi Megfigyelő és Elmegyógyító Intézet irataira.

Ekként az elsőfokú bíróság az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat feltárta, a megállapított tényállás megfelel a bizonyítás anyagának.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a vádlott már a nyomozati szakban is feltárta, hogy az a gondolat motiválta tettének elkövetésében, hogy feltételezése szerint őt a férje megcsalja, mivel korábban ő is vétett a „házastársi hűség” ellen. Előadta, hogy az volt a szándéka, bemegy a szobába és megöli a férjét, eközben azt kiabálta többek közt, hogy „te rohadék, te mocsok, tudom, hogy barátnőd van”. Továbbá a vádlott a tárgyaláson meg is mutatta, hogy miként került sor a cselekmény elkövetésére. Azt is őszintén elmondta, hogy felébredt a férje a szúrásokra.

A megyei főügyészség az elsőfokú bizonyítási eljárás eredményeképpen - a vádlott és a sértett nyilatkozatára tekintettel - perbeszédében módosította a vádat védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérletére. E tekintetben folyt ezt követően a bizonyítási eljárás.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a vádlott és a sértett vallomásainak egybevetéséből megállapítható, ahogy arra az ügyészség helyesen hivatkozott, hogy sértett félálomban volt, az ébrenlét és az alvás határán mozgott. „Bólogatás” közben észlelte ugyan, hogy a felesége jön-megy a lakásban, de igazából arra ébredt fel, amikor a sértett a

konyhából magához vett késsel felülről lefele irányuló döfő mozdulatokkal sérüléseket okozott a testén. Így vallott a vádlott is, hogy kiment a konyhába, magához vette a konyhakést, visszament a szobába, félig rátérdelve a férjére tette a felülről lefele irányuló mozdulatokat, amelyekre felébredt sértett.

Egyértelműen ölési szándékkal ment vissza a lakóterükbe a vádlott, az ott félig alvó állapotban lévő férjéhez, akit többször megszúrt. Mindezekből helyesen következtetett a törvényszék az elkövetési magatartásra és körülményekre, amit a tényállásában rögzített.

Összességben megállapította az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság logikus és teljes körű mérlegeléssel megállapított tényállást állapított meg, amely a másodfokú döntésnek is alapjául szolgál.

Azonos bizonyítási anyag mellett a fellebbezési eljárásban a törvényesen elvégzett mérlegelési tevékenység alappal nem támadható, de azt sem az ügyész sem a védelem nem vitatta.

Ugyanakkor a fellebbezési főügyészi indítvány a tényállás kiegészítése kapcsán helytálló annyiban, hogy nem került rögzítésre a tényállásban, hogy a sértett sérülései közül a testüregek megnyílásával járó sérülések közvetetten életveszélyes sérülések voltak, és a támadott testtájék (mellkas, has), illetve az erőbehatás figyelembe vételével a bántalmazás módja alkalmas volt az elszenvedettnél súlyosabb, közvetlen életveszélyt, vagy halált okozó sérülés okozására, amellyel a másodfokú bíróság a tényállást kiegészíti.

Ezt egyébként nyilvánvalóan a vádlott is tudta, hiszen a „megdögleszttelek” kifejezést használva szúrta meg több alkalommal a sértettet, és a vallomások is egybehangzóak voltak a kifejtettek szerint ennek kapcsán.

Az ítélet 5. oldalának 1. bekezdését azzal egészíti ki az ítéletábra, hogy sértett 174 cm magas volt, a 62-63 kg testsúlya mellett, míg az 5. oldal 3-4. bekezdését akként pontosítja, hogy az 5. pontban írt 0,5 cm-es szúrt seb nem a bal alsó bordán, hanem a végtagon keletkezett; illetve észlelte, hogy 7. és 8. pontban írt, a bal felkaron lévő 0,5 cm-es szúrt seb kétszer szerepel, ezért a 8. pontot mellőzi.

Fenti korrekcióval a tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így a felülbírálat alapját képezte.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan vont le következtetést **I.r. vádlott** bűnösségére és a bűncselekményt is helyesen minősítette az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény szerint.

Az elsőfokú bíróság megvizsgálta a Btk. 2.§ alapján, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabály szerint bírálandó-e el a vádlott cselekménye és helyesen alkalmazta a 2012. évi C. törvényt, amely kedvezőbb az elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogszabályok alkalmazásával a vádlott tekintetében, ugyanis a bűncselekmény büntetési tétele nem változott, viszont a feltételes szabadságra bocsátás

szabályozása az új Btk. 38.§ (2) bekezdés a./ pontja értelmében kedvezőbb, amit alátámaszt a Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleménye is.

Az élet elleni bűncselekmény minősítése helytálló, mindkét minősített eset a vádlott terhére róható, a törvényszék helytálló indokolása alapján.

Helyesen mutatott rá arra a fellebbviteli főügyészség, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részében a bűncselekmény megnevezése helyesen emberölés büntettének kísérlete (Btk. 160.§ (1), (2) bekezdés d./ és j./ pont), ugyanis a határozat rendelkező részében nem a kibocsátás éve és sorszáma alapján kell megjelölni az alkalmazandó jogszabályt, hanem a Btk. megjelölést kell tartalmaznia a Be. 258. § (2) bekezdés d./ pontjára figyelemmel, ezért ezt az ítéletábra pontosította.

Az elsőfokú bíróság a Kúria 3/2013. BJE számú határozatában írtakra tekintettel feltárta a tárgyi és alanyi tényezőket. Megállapításait mindenben osztotta az ítéletábra.

Egyetértett az ítéletábra, hogy a Btk. 459.§ (1) bekezdés 29. pontjára is figyelemmel az elsőfokú bíróság által kifejtettek alapján védekezésre képtelen személy sérelmére követte a vádlott a cselekményt. A sértett "bólogatott" még hajnalban, olyan állapotban volt, amely egyfajta átmenet az ébrenlét és az álom között. Az ágyban fekvő, hol alvó, hol megébredő ember ebben a szituációban egyértelműen védekezésre képtelen állapotban van.

Szintén egyetértett az ítéletábra a különös kegyetlenség megállapításával. Az e vonatkozásban mérvadó körülményeket részletesen elemezte a törvényszék. Gátlástalan, erőszakos módon történt a bűncselekmény elkövetése. A törvényszék helyesen vont le következtetést a sérülések számára, helyére, jellegére tekintettel, a nagyszámú sérülés kétségtelenül a sértett életének kioltására irányult, a vádlott ezzel olyan mértéket lépett túl, amely túlmutat az élet kioltásához szükséges kegyetlenségen.

A vádlott egyenes szándékkal valósította meg a minősített emberölés kísérletét.

A büntetés kiszabási körülményeket feltárta a bíróság, melyek kisebb korrekcióra szorulnak.

A védelem azon hivatkozása, hogy a vádlott megbánta a cselekmény elkövetését, amelyet az enyhítő körülmények között kért figyelembe venni, nem értett egyet a ítéletábra. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy amikor már a rendőri intézkedést foganatosították vele szemben, megbilincsel kézzel is megütötte a sértett fejét, így mindezt megbánásként nem lehet a vádlott javára értékelni, ahogy azt rögzítette a tárgyalásokról készített jegyzőkönyvekben a törvényszék a vádlott által kinyilvánított reakciók kapcsán.

Enyhítő körülmény valóban a sértetti megbocsátás, erre helytállóan hivatkozott a fellebbviteli főügyészség, míg súlyosítólag hat a cselekmény kétszeres minősülése.

Az irányadó büntetési tételkerethez - 10-20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés - képest az alsó határhoz közelítő büntetést szabott ki a törvényszék, amely kapcsán megindokolta, hogy miért tért el az irányadó középértéktől.
Ezt az okfejtést megalapozottnak találta az ítélőtábla.

A másodfokú bíróság sem a szabadságvesztés tartamának mérséklésére, sem enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására - nem merült fel olyan különös méltánylást érdemlő körülmény, amely indokoltá tenné - nem látott törvényes lehetőséget.
A büntetési célok, az általános és egyéni megelőzés szempontjainak figyelembe vételével az elsőfokon alkalmazott büntetéssel érhetőek el.

I.r. vádlott az elkövetett cselekmény jellege miatt nem méltó a közügyekben való részvételre, a mellékbüntetést helyesen alkalmazta vele szemben a elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek.

Mindezek alapján a Győri Ítélőtábla a Győri Törvényszék B.327/2013/21. számú fellebbezéssel érintett ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta a rendelkező részben írtak szerint, végzésének rövid indokolása a Be. 371. § (4) bekezdésén alapul.

Az előzetes fogvatartás beszámításáról szóló rendelkezés a Btk. 92.§ (1), (2) bekezdésén, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről való rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén - figyelemmel a Be. 339. §-ára - nyugszik.

Győr, 2014. június 18. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Németh Balázs sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez a végzés és ezáltal a Győri Törvényszék 2014. április 9. napján kelt B.327/2013/21. számú ítélete 2014. június 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: